

Blíží se naše prázdninová akce ve Vendryni, i řada jiných táborů, blíží se i konec školního roku. Všechny tyto věci vedle příslibu odpočinku připomínají ještě hromadu úkolů, starostí a nejistot. Proto je obsahem tohoto mého dopisu i důvěru v pomoc Ducha Svatého.

Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám.

Ještě malou chvíli a svět mě už neužítí, vy však mě užíté, poněvadž já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás.

Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám se mu poznat. Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává má slova.

A slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. Toto vám pravím, dokud jsem s vámi. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. (Jan 14, 15 - 26)

Svůj dopis jsem začal textem z evangelia, které se bude číst tuto neděli, při slavnosti seslání Ducha Svatého. Zaujala mne zvláště poslední věta. A tak se pokusím vám ji přiblížit.

Ježíš vyslovuje příslib, že nezůstaneme sami. A Duch Svatý, který pár dní poté přichází (Sk 2, 1 - 11), uschopňuje obyčejné rybáře k nebývalým věcem.

Duch Svatý nás má naučit všemu, co máme znát a čemu máme porozumět. Toto je věc víry, a věřit, znamená rozhodnout se pro Někoho, otevřít se Někomu. **Pokud Bůh Otec nás stvořil a obdařil nás dary, potom nás i k něčemu povolal.** A abychom úkol našeho života objevili a v úkolu vytrvali / obstáli, dal nám Přímluvce. Neztrácejme proto odvahu, nejsme nikdy sami.

V textu se také píše, že Duch Svatý nám připomene všechno. **Pokud jsme v sobě nikdy neslyšeli Boží hlas, nebude nám Duch Svatý mít co připomenout.** Pokud ale s Bohem komunikujeme, potom nám Přímluvce vloží slova do úst, vleje odvahu do našeho ustrašeného hlasu, obejmě nás, aby utišil rozkolísané emoce. On nám připomene slova, které je potřeba říct. On nás uschopní, když úkol bude na naše síly. **A právě tady a v tomto okamžiku se uskuteční spoluzodpovědnost člověka a Boha za dílo stvoření.** Proto rozlišujme a zkoumejme, kde je naše místo. A neztrácejme odvahu...

Na závěr přikládám ještě modlitbu ze sešitku, který dostanete letos o prázdninách ve Vendryni.

„Otevři, Pane moje srdce i můj rozum, abych porozuměl/a, kde mne chceš mít. Abych přijal/a místo a lidi, které mi staviš do cesty. Vlej mi prosím pokoru, abych nepracoval/a jako spasitel, ale bych přicházel/a druhým naproti jako bratr/sestra. A nauč mne odpočívat, s vírou, že to co jsem nemohl/a stihnout, držíš ve svých rukou Ty sám.“

+ váš George